

Uyruğumdu Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Şubat 2024

Unutulmuş bir renk idim: karanlık da cabası
Aşk ekip özlem çektiğim
Suskun nidalarımı yüreğin sadakası
Aştı aşk hicretim
Hicvinde yalnızlığın
Tekbir getiren iç sesim
Belki de bir ardıc kuşu
Kanatlarının yandığı kabrimde seken kurşun misali
Kör noktası evrenin
Haraç mezat sevenlerden bana ne?

Uyruğumdu şiir:

Ah, bayım:
Bu sefer de siz olunuz ulağım
Öncemde yoktunuz madem
Sonrama kefil olan varlığınızla
Kıtalar aştığım
Hüznün coğrafyasında sadece sizdiniz
Elimi tutan
Uzaktan bile olsa yetişip geldiğiniz
Ruhumu örtense aşktan yırtık yorgan

Kasıtsız
Kayıtsız
Kanatsız
Bir meleğe öykündüğüm de değildi asla yalan
Bin yaşında bir çocukken nihayetinde
Gerildiğim çarmığın atan devreleri
Yandığımdı işte bu ateşin ferinde
Sonrama kefil olamadığım kadar yakın durduğum mezarım

Sıvadıkça kollarımı
Kan kusan kalemim
Kandığım kadar kanadığım
Varsın olsun bir aldatı yazdıklarım

Ne çalıntıdır sevdam
Ne yandan çarklı vapura duyduğum hicran
Kör noktanın kordan nefsi
Ölü bir iklimde baş veren bazense boşa tükettiğim kadar
Nefesi

İçli belki de hiçliğin kendisi
Sarmalında evrenin kaybolmaya müsait bir gemi
Evet, terk etmedim makamımı
Elbet, tehir ettiğim kadar mutluluğu
Taziyelerimi sundum mu da düne
Kaptan köşkünden firar edip
Konduğum düldüle
Künyemde yazan iki ismim
Külliyemde çıkan yangın
Küllerimden yeniden doğmak mademki vazifem
Ha insan ha Anka kuşu
Ana karasında aşkın
Bazen doldu mu içimde yanan hicran

Öfkem sönük
Ön sözüm yok
Fıtratıma binaen
Bir fıkraya dönen
Dualarım
Nazım da dinmez nidalarım da
Niyet ettiğim her yeni günde saklı bir rüzgârım mademki
İçime ters estiğim kadar
Doğruya baş koyduğumdur mealim

Hayat hikâyem
Ve işte ruhuma hızlıca esen
Öğretilerin muadili
Kiblemde yaşarken cenneti
Sözcüklerin asaleti
Kabir azabına denk düşse de mealim
Kabaran yüreğimdeki tek teselli
Yeter ki tecelli etsin umudun sihirli değneği